

POSTANOWIENIE

30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 30 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Opolu
z 29 czerwca 2023 r., II Ca 647/23,
wydanego w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej D. w O.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę;
2. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powód P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w A. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z 29 czerwca 2023 r. Skargę oparł na naruszeniu art. 742 k.c., i wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tym przepisem prawa.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa D. w O. w odpowiedzi na skargę wniosła o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, które powinny być spełnione kumulatywnie. Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. postanowienia SN: z 30 listopada 2005 r., IV CNP 4/05; z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, i z 2 marca 2006 r., IV CNP 8/06).

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez jego wydanie (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Szkodą w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest konkretny uszczerbek majątkowy, ustalony zgodnie z art. 361 § 2 k.c. (zob. postanowienie SN z 23 czerwca 2015 r., V CNP 60/14). W poglądach orzecznich Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła oraz przeprowadzeniu przekonującego wyводу wskazującego na rodzaj szkody będącej konsekwencją wydania zaskarżonego wyroku, czas jej powstania oraz związek przyczynowy między poniesioną szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia oraz także przedstawienie dowodów służących uwiarygodnieniu tego wyводу (zob. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 8 grudnia 2016 r., V CNP 37/16; z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, i z 16 marca 2018 r., V CNP 42/17).

Przedstawiona w uzasadnieniu skargi argumentacja nie spełnia wymogów uprawdopodobnienia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Twierdzenie, że szkoda wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia polega na pozbawieniu skarżącego kwoty odpowiadającej zgłoszonemu żądaniu jest oczywiście niewystarczające z punktu widzenia obowiązku sprostania wymaganiom decydującym o dopuszczalności skargi. Gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie przez ustawodawcę obowiązku uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody traciłoby sens. Z tej przyczyny judykatura zgodnie przyjmuje, że nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości, nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (zob. postanowienia SN: z 13 listopada 2007 r., III BP 7/07; z 23

października 2009 r., IV CNP 67/09; z 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, i 30 listopada 2018 r., I CNP 43/17). Wymogu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody nie spełnia także powołanie się przez skarżącego na zeznania świadka i przedstawiciela powoda przed Sądem pierwszej instancji. Skoro między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, to szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia powinna powstać później niż w dacie jego wydania (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16; z 17 stycznia 2017 r., III CNP 28/16, i z 30 listopada 2018 r., I CNP 43/17).

Sądy *meriti* uznały, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym także zeznania świadka, na które powołał się skarżący, nie dowodził zasadności żądania powoda. Skarżący usiłuje zatem podważyć ocenę Sądów *meriti* co do powstania szkody, mimo że zgodnie z art. 424⁴ zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ocena dowodów pozostaje bowiem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie SN z 21 września 2023 r., I CNP 49/23).

Twierdzenia skarżącego nie są zatem przekonujące, że szkoda rzeczywiście została mu wyrządzona, co w świetle przytoczonych wyżej poglądów nie może być uznane za spełnienie wymagania, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zwrócić uwagę należy również, że skarżący – formułując zarzuty skargi – nie powołał jurydycznych argumentów, które mogłyby przekonywać o tym, że naruszenie przepisu powołanego w podstawie skargi, jeśli miało miejsce, skutkowało wydaniem orzeczenia, którego niezgodność z prawem miałaby charakter elementarny i oczywisty. Wywody przedstawione w uzasadnieniu skargi stanowiły polemikę ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, właściwą zwykłym środkiem odwoławczym rozpoznawanym w toku instancji. W całości pomijały one specyfikę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, której zasadność jest warunkowana stwierdzeniem kwalifikowanych błędów w ocenie stanu prawnego, których wykazanie obciąża każdorazowo stronę

skarżącą (zob. wyrok TK z 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012, Nr 8, poz. 97 oraz wyroki SN: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17; z 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, Nr 11, poz. 174, i z 13 stycznia 2017 r., III CNP 3/16).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę oraz oddalił wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz pozwanej, powiązany w odpowiedzi na skargę wyłącznie z wydaniem postanowienia oddalającego skargę. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (zob. postanowienia SN: z 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12; z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22, i z 25 kwietnia 2025 r., I CNP 142/23).

[wr]

[a.ł]